

Rapport

Datum: 26 januari 2005

Rapportnummer: 2005/026

Klacht

Verzoeker klaagt over de manier waarop ambtenaren van het regionale politiekorps Hollands Midden de aanrijding op de A12 bij Gouda op 29 oktober 1999, waarbij hij was betrokken, hebben afgehandeld.

Met name klaagt verzoeker er over dat deze politieambtenaren:

Vooringenomen zijn geweest bij de opmaak van de registratieset en de lezing van verzoeker over de toedracht niet in de registratieset hebben verwerkt;

Het verzoek tot het oproepen van getuigen niet hebben gehonoreerd;

De door verzoeker verstrekte informatie in verband met zijn letsel, terzijde hebben gelegd.

Beoordeling

Algemeen

1. Op 29 oktober 1999 raakte verzoeker als bestuurder van zijn personenauto op de Rijksweg A12 ter hoogte van Waddinxveen betrokken bij een kop-staartbotsing met een vrachtauto. Verzoeker had zich direct na de aanrijding tegenover de chauffeur van de vrachtwagen gelegitimeerd als politieambtenaar.

Voor de afhandeling van het ongeval zijn zes ambtenaren van het regionale politiekorps Hollands-Midden ter plaatse geweest, te weten vier surveillanten en twee medewerkers van de afdeling verkeersondersteuning.

Beide bestuurders gaven tegengestelde lezingen over de toedracht van het ongeval.

Beide bestuurders zijn nog dezelfde dag gehoord als verdachte terzake van overtreding van artikel 5 van de Wegenverkeerswet 1994 (zie Achtergrond onder 1.).

In het proces-verbaal van verhoor heeft verzoeker over de toedracht van de aanrijding onder meer verklaard dat hij kort voor het invoegen op de snelweg de vrachtwagen had willen inhalen, maar dat de vrachtwagenchauffeur hem hiervan opzettelijk en op buitengewoon gevaarlijke wijze had weerhouden. Ook had de vrachtwagenchauffeur naar het oordeel van verzoeker op de oprit naar de snelweg zonder enige noodzaak tergend langzaam gereden. Kort na het invoegen op de snelweg hadden beide bestuurders oogcontact en hebben zij door middel van handgebaren met elkaar gecommuniceerd. Verzoeker maakte hieruit op dat de vrachtwagenchauffeur zijn auto op de vluchtstrook tot stilstand wilde brengen en verzoeker besloot daarop de chauffeur daar te zullen aanspreken op diens rijgedrag. Direct daarop reed de vrachtauto tegen de achterzijde van verzoekers auto op, aldus verzoeker. Nadat de beide auto's op de vluchtstrook tot stilstand

waren gekomen, is verzoeker uitgestapt en heeft hij de andere bestuurder direct zijn politielegitimatie getoond. De vrachtwagenchauffeur had toen al telefonisch via zijn werkgever om politieassistentie gevraagd. Verzoeker verklaarde verder dat hij in afwachting van de komst van de politie geen contact meer heeft gehad met de andere bestuurder.

In het proces-verbaal van verhoor heeft vrachtautochauffeur G. over de toedracht van de aanrijding onder meer verklaard dat hij kort voor het bereiken van de snelweg inderdaad had voorkomen dat verzoeker die met grote snelheid op hem inliep en toen reeds aangaf dat hij bij het verkeerslicht rechtsaf wilde slaan hem links over de voorsorteervak voor links afslaand verkeer ging inhalen om dan kort voor hem alsnog naar rechts te sturen. G. had dit gedaan in verband met het gewicht en de moeilijke manoeuvreerbaarheid van zijn auto. Dit had hij gedaan door zijn linker richtingaanwijzer aan te zetten en door tegen de middenstreep aan te gaan rijden. Verzoeker had toen stevig afgeremd en had lichtsignalen gegeven waarna hij achter G. was ingevoegd. Vervolgens had verzoeker, eenmaal op de oprit geprobeerd hem rechts in te halen, aldus G. Na het invoegen had verzoeker hem alsnog ingehaald, was kort voor hem gaan rijden en had toen hard geremd. G. zou nog hebben geprobeerd een aanrijding te voorkomen door naar links uit te wijken, maar was daar niet in geslaagd en had verzoeker links achter geraakt. Nadat G. zijn vrachtwagen op de vluchtstrook had geplaatst, was verzoeker agressief op hem afgekomen en had hem onder het spreken van de woorden "Ik ga je naaien" direct zijn politielegitimatiebewijs getoond, aldus G.

De twee als eersten ter plaatse verschenen politieambtenaren, D. en J., verklaarden in een op 29 oktober 1999 door hen op ambtseed opgemaakt proces-verbaal van bevindingen onder meer dat verzoeker hen direct na hun aankomst had aangesproken en zich daarbij legitimeerde als inspecteur van politie. Verzoeker maakte toen een opgewonden indruk en verklaarde dat hij opzettelijk was aangereden door de chauffeur van de vrachtwagen en dat hij deze chauffeur als verdachte terzake van poging tot doodslag wilde aanhouden. In het proces-verbaal is verder vastgelegd dat de ter plaatse verschenen politieambtenaren verzoeker daarna hebben gewezen op de verplichting om van de aanhouding proces-verbaal op te maken en verder verzoeker hebben aangeboden ter assistentie G. ter voorgeleiding over te brengen naar het politiebureau. Verzoeker, zo blijkt verder uit het proces-verbaal verklaarde dat hij dat zo wilde. Ook tekenden de beide verbalisanten in het proces-verbaal op dat zij de regionale verkeersdienst hadden gevraagd ter plaatse te komen om een onderzoek in te stellen naar de toedracht van de aanrijding.

2. Op 6 november 1999 heeft vrachtwagenchauffeur G. een klacht ingediend tegen verzoeker bij de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden, zijnde het korps waar verzoeker in dienst is. Hij verweet verzoeker agressief en autoritair optreden na de aanrijding op 29 oktober 1999.

In het kader van die klachtenprocedure verklaarde betrokken ambtenaar J. op 11 januari 2000 ten overstaan van de klachtbehandelaar dat zij direct na aankomst op de plaats van het ongeval door een druk gebarende en opgewonden verzoeker werd aangesproken. Verzoeker had zich toen direct aan haar voorgesteld als collega politieambtenaar en had ook meteen gezegd, dat de vrachtwagenchauffeur diende te worden aangehouden terzake van poging tot doodslag.

J. verklaarde verder dat zij eerst het relaas van verzoeker en daarna van de vrachtwagenchauffeur had aangehoord, terwijl haar collega D. eerst de lezing van de vrachtwagenchauffeur aanhoorde en daarna die van verzoeker. Hierna overlegden de beide politieambtenaren en kwamen zij tot de slotsom dat de lezing van G. meer plausibel klonk dan die van verzoeker en dat zeer waarschijnlijk geen sprake was geweest van een poging tot doodslag, aldus betrokken ambtenaar J. Daarop is hierover een discussie ontstaan met verzoeker, waarbij de beide politieambtenaren verzoeker hebben meegedeeld dat als hij van mening was dat G. diende te worden aangehouden, verzoeker zelf een proces-verbaal van aanhouding diende op te maken maar dat zij niet verder wilden gaan dan G. ter voorgeleiding over te brengen naar het politiebureau te Waddinxveen. Ook liet J. nog weten dat haar collega D. de vrachtwagenchauffeur had gewezen op de mogelijkheid om een klacht in te dienen tegen verzoeker. J. liet weten achter dit advies te hebben gestaan.

In het kader van de klachtenprocedure bij het regionale politiekorps Haaglanden heeft verzoeker de klachtbehandelaar bij elektronische brief van 12 januari 2000 laten weten dat inderdaad een woordenwisseling met politieambtenaar D. had plaatsgehad over het aanhouden van G. terzake van poging tot doodslag. D. stelde zich daarbij onomwonden op het standpunt dat geen sprake was van poging tot doodslag door G. en dat hij dan ook niet bereid was om G. aan te houden, aldus verzoeker. De door hem aan D. gestelde vraag of hij dan zelf G. maar moest aanhouden, bleef volgens verzoeker onbeantwoord. Nadat hij in het ziekenhuis was onderzocht, is verzoeker op het politiebureau te Waddinxveen als verdachte gehoord. Noch toen, noch daarna heeft verzoeker vanuit het regionale politiekorps Hollands-Midden het verzoek bereikt om alsnog een proces-verbaal van aanhouding op te maken, aldus verzoeker.

In het kader van de klachtenprocedure bij het regionale politiekorps Haaglanden had de klachtbehandelaar diverse door hem verrichte onderzoekshandelingen in een proces-verbaal van 19 januari 2000 vastgelegd. Hierin heeft de klachtbehandelaar onder meer opgetekend dat verzoeker had opgemerkt dat hij tegenover G. niet als politieambtenaar was opgetreden, maar slechts zijn politielegitimatiebewijs had getoond om eventueel als politieambtenaar te kunnen optreden. Ook had de klachtbehandelaar vastgelegd dat politieambtenaar J. had verklaard dat zij en haar collega D. zich door de opstelling van verzoeker ter plaatse in verlegenheid gebracht voelden en dat zij derhalve ten aanzien van G. niet verder wensten te gaan dan hem voor verhoor over te brengen naar het politiebureau maar dat zij niet bereid waren G. daadwerkelijk aan te houden.

Verder had de klachtbehandelaar vastgelegd dat politieambtenaar D. had verklaard dat hij niet met verzoeker had gediscussieerd over de vraag wie G. diende aan te houden, maar over het feit dat D. als hij als hulpofficier van justitie zou worden geconfronteerd met een voorgeleiding als hier aan de orde, hij de voorgeleidende politieambtenaar zou hebben gewezen op het onevenredig zware dwangmiddel van aanhouding. Ook benadrukte D. nogmaals dat hij verzoeker ondubbelzinnig had duidelijk gemaakt dat hij, verzoeker, verantwoordelijk was voor de aanhouding en dat hij, verzoeker, daarvan afzonderlijk proces-verbaal diende op te maken, aldus de klachtbehandelaar in zijn rapportage van 19 januari 2000.

De beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden heeft op deze klacht beslist bij brief van 26 januari 2000 en heeft de klacht met betrekking tot de bejegeningaspecten gegrond geacht.

3. De officier van justitie heeft verzoeker medio januari 2001 bericht dat de vrachtwagenchauffeur niet strafrechtelijk zou worden vervolgd voor zijn aandeel in het ongeval van 29 oktober 1999.

4. Namens verzoeker heeft daarop diens raadvrouw een klaagschrift ex artikel 12 van het Wetboek van strafvordering (Sv) ingediend over deze beslissing bij het gerechtshof te Den Haag (zie Achtergrond onder 2.).

Het gerechtshof heeft het beklag bij beschikking van 14 oktober 2002 afgewezen.

5.1. Verzoeker heeft op 9 april 2001 een klacht ingediend bij de beheerder van het regionale politiekorps Hollands-Midden in verband met de manier waarop ambtenaren van dit korps het ongeval hadden afgehandeld.

De plaatsvervangend korpschef heeft de klacht bij brief van 15 oktober 2001 afgewezen.

5.2. Verzoeker heeft op 22 november 2001 bezwaar aangetekend bij de korpsbeheerder tegen de beslissing van de plaatsvervangend korpschef van 15 oktober 2001.

Nadat de regionale klachtencommissie zich over de klacht had gebogen, heeft de beheerder van het regionale politiekorps Hollands-Midden verzoekers klacht bij brief van 23 juni 2003 afgewezen.

I. Ten aanzien van de afhandeling ter plaatse

Bevindingen

1. Verzoeker heeft er in de eerste plaats over geklaagd dat de twee in eerste instantie ter plaatse verschenen politieambtenaren vooringenomen waren en zijn lezing over de toedracht van het ongeval niet hebben opgenomen in de registratieset.

2.1. In reactie op dit klachtonderdeel heeft de korpsbeheerder te kennen gegeven geen aanleiding te hebben om terug te komen op zijn eerdere oordeel waarmee de klachtprocedure op 23 juni 2003 werd afgesloten. In die brief oordeelde de korpsbeheerder de klachten over de wijze waarop het registratieformulier was ingevuld, over het niet aanhouden van G., en over het niet oproepen van getuigen niet gegrond. Wel gegrond achtte de korpsbeheerder de klacht over de duur van de klachtbehandeling.

De korpsbeheerder onthield zich van een oordeel over de klacht over het door politieambtenaren terzijde leggen van letselinformatie, beoordelen van de remmen en beoordelen van overige bewijsstukken.

Beoordeling

3. Bestuursorganen moeten zich actief opstellen om iedere vorm van een vooropgezette mening of opvatting te vermijden. Ook de schijn van partijdigheid moet worden vermeden. Zij dienen zich te richten op objectieve algemene belangen, dan wel een algemeen uitgezet beleid.

4. Bij de afhandeling van genoemd ongeval zijn minimaal zes ambtenaren van het regionale politiekorps Hollands-Midden betrokken geweest.

In eerste instantie waren dat hoofdinspecteur tevens hulpofficier van justitie D. en agent J. Beiden hebben op de plaats van het ongeval afzonderlijk zowel verzoekers lezing over de toedracht van het ongeval als die van vrachtwagenchauffeur G. aangehoord. Ook hebben zij de schade aan de beide voertuigen bekeken.

Op grond van hetgeen zij hadden vernomen en hadden waargenomen, kwamen D. en J. tot het oordeel dat niet kon worden aangenomen dat vrachtwagenchauffeur G. met opzet tegen de achterzijde van de auto van verzoeker zou zijn gereden. Zij konden verzoeker dan ook niet volgen in zijn standpunt dat G. terzake van poging tot doodslag moest worden aangehouden. Om die reden waren de politieambtenaren D. en J. dan ook niet bereid G. daarvoor aan te houden.

Vast staat dat tussen verzoeker en politieambtenaar D. hierover een discussie is ontstaan en dat D. en J. verzoeker hierbij niet verder wensten tegemoet te komen dan dat zij de door verzoeker aangehouden vrachtwagenchauffeur ter voorgeleiding naar het politiebureau zouden overbrengen.

Uit het feit dat de beide politieambtenaren fundamenteel met verzoeker van mening verschilden over het al dan niet aanhouden van G., kan niet worden afgeleid dat zij voorgenomen waren bij de afhandeling van het ongeval.

Nu ook het gerechtshof te Den Haag geruime tijd later in het kader van een door verzoeker aangespannen procedure ex artikel 12 van het Wetboek van Strafvordering heeft vastgesteld dat vrachtwagenchauffeur G. terecht niet is vervolgd voor het opzettelijk veroorzaken van de aanrijding, kan niet anders worden geoordeeld dan dat de beide betrokken politieambtenaren terecht niet hebben willen voldoen aan de wens van verzoeker om G. aan te houden.

Hoewel niet uitgesloten kan worden dat (een van) de betrokken politieambtenaren enigszins geïrriteerd is geraakt door de handelwijze en opstelling van verzoeker op de plaats van het ongeval, is niet gebleken dat hierbij sprake is geweest van vooringenomenheid.

Op dit punt is de onderzochte gedraging behoorlijk.

5. Het vereiste van administratieve nauwkeurigheid impliceert dat een bestuursorgaan formulieren waarheidsgetrouw dient in te vullen.

6. Ten aanzien van verzoekers klacht dat de met het opmaken van de registratieset belaste ambtenaar van het regionale politiekorps Hollands-Midden daarbij vooringenomen zou zijn geweest, overweegt de Nationale ombudsman het volgende.

Naar aanleiding van de aanrijding tussen verzoeker en G. is een uitgebreid dossier opgemaakt. Dat dossier bevat naast genoemde registratieset, processen-verbaal van verhoor van de beide automobilisten, een proces-verbaal van bevindingen, een formulier medische informatie verkeersongevallen, een uitgebreid en gedetailleerd proces-verbaal van ongevalanalyse en een proces-verbaal van tachograafschriftonderzoek.

Het is opmerkelijk dat in de van het ongeval opgemaakte registratieset onder nummer 18 (beknopte duidelijke omschrijving van het ongeval) uitsluitend de lezing over de toedracht van het ongeval van de heer G. is weergegeven en niet ook aandacht is besteed aan de daar pal tegenover staande lezing van verzoeker.

Verzoekers lezing over de toedracht van het ongeval is wel min of meer uitvoerig in andere gedeelten van het proces-verbaal opgenomen. Daarin is ook de bij de betrokken politieambtenaren gerezen twijfel over de juistheid van die lezing vastgelegd.

De met het opmaken van de registratieset belaste politieambtenaar heeft tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman te kennen gegeven dat hij de registratieset pas heeft opgemaakt nadat hij had kennis genomen van het proces-verbaal van ongevalanalyse. In het desbetreffende proces-verbaal concluderen de bij de verkeersdienst werkzame verbalisanten, dat niet kon worden aangetoond dat de vrachtwagenchauffeur zich was te buiten gegaan aan gevaarlijk rijgedrag, terwijl anderzijds het onderzoek het vermoeden had doen ontstaan dat juist verzoeker gevaarlijk rijgedrag had vertoond doordat hij met zijn rijgedrag onvoldoende rekening had gehouden met de

bependingen die de vrachtwagenchauffeur had door de traagheid en massa van de vrachtwagen.

Gezien deze conclusie, heeft de betrokken politieambtenaar bij het opmaken van de registratieset besloten uitsluitend de lezing van de vrachtwagenchauffeur op te nemen en die van verzoeker buiten beschouwing te laten.

Een registratieformulier is van belang voor de civielrechtelijke afwikkeling van een verkeersongeval (zie Achtergrond onder 3.). Daarom behoren op dat formulier alle gegevens te worden vermeld die van belang zijn voor de vaststelling van de schuld aan de aanrijding. Het moet daarbij gaan om geconstateerde feiten. Eventuele conclusies moeten zijn gebaseerd op vaststaande feiten of op bijzondere wetenschap van degene die het formulier invult. Wanneer onvoldoende vast staat wie schuldig is aan het ongeval, verdient het aanbeveling dat in het registratieformulier de lezingen van elk van de partijen - kort - worden weergegeven.

Het is niet onaannemelijk dat de registratieset de toedracht van het ongeval correct omschrijft. Immers de in de registratieset weergegeven omschrijving van het ongeval is mede gebaseerd op een uitgebreide en gedetailleerde ongevalanalyse door medewerkers van de afdeling verkeersondersteuning van het regionale politiekorps Hollands-Midden, welke geacht mogen worden te zijn gespecialiseerd in het bestuderen en analyseren van verkeersongevallen.

De Nationale ombudsman acht het dan ook niet onjuist dat in de registratieset uitsluitend de lezing van G. over de toedracht van het ongeval en niet ook de lezing van verzoeker is opgenomen.

Op dit punt is de onderzochte gedraging behoorlijk.

II. Ten aanzien van het niet oproepen van getuigen

Bevindingen

1. Verzoeker heeft er ook over geklaagd dat het regionale politiekorps Hollands-Midden geen gehoor heeft gegeven aan zijn verzoek om getuigen van het ongeval op te roepen.

2. De regionale klachtencommissie heeft hierover opgemerkt dat verzoeker alleen stond in zijn opvatting dat sprake was van een ernstig incident en dat de betrokken politieambtenaren de uitkomst van het technisch onderzoek wilden afwachten voordat verzoekers wens om getuigen op te roepen zou worden gehonoreerd. Met de klachtencommissie was de beheerder van het regionale politiekorps Hollands-Midden vervolgens de mening toegedaan dat terecht was besloten niet over te gaan tot het met behulp van de media oproepen van getuigen.

Beoordeling

3. Het redelijkheidsbeginsel eist dat bestuursorganen voorafgaand aan elk handelen (rechtshandelingen en feitelijke handelingen) het belang van het realiseren van een doelstelling afwegen tegen de belangen van burgers. In het licht van het realiseren van de doelstelling mag de uitkomst van die belangenafweging niet onredelijk zijn.

4. Ingevolge de Aanwijzing opsporingsberichtgeving van het College van procureurs-generaal (zie Achtergrond onder 4.) komt slechts een beperkt aantal categorieën zaken in aanmerking voor opsporingsberichtgeving via de openbare media. Onder deze categorieën bevinden zich verkeersmisdrijven met ernstige gevolgen, waarbij de identiteit van de verdachte(n), c.q. getuige(n) onbekend is gebleven.

Voor zover in deze zaak een van de betrokken chauffeurs een verkeersmisdrijf zou hebben begaan, staat vast dat geen sprake is van ernstige gevolgen.

Het is dan ook juist dat het regionale politiekorps Hollands-Midden verzoekers wens om eventuele getuigen op te sporen met behulp van de openbare media niet heeft gehonoreerd.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

III. Ten aanzien van het terzijde leggen van medische informatie.

Bevindingen

1. Ten slotte heeft verzoeker er over geklaagd dat het regionale politiekorps Hollands-Midden een door hem verstrekte medische verklaring van zijn huisarts over de bij het ongeval door verzoeker opgelopen verwondingen heeft genegeerd.

2.1. Uit het dossier is gebleken dat de regionale klachtencommissie in het advies aan de korpsbeheerder hierover heeft opgemerkt dat de betrokken ambtenaar K. medio februari 2000 een gesprek heeft gehad met verzoeker en dat toen ook een medische verklaring ter sprake is geweest, maar dat K. niet meer wist of dit de verklaring van de huisarts is geweest. Ook deelde de klachtencommissie mee dat K. had aangegeven dat hij geen enkele reden had gehad om de door de huisarts verstrekte medische informatie niet in ontvangst te willen nemen.

Op advies van de klachtencommissie heeft de korpsbeheerder zich op dit punt onthouden van het geven van een oordeel

2.2. Tijdens het onderzoek door de Nationale ombudsman heeft betrokken politieambtenaar K. meegedeeld dat hij tijdens het gesprek met verzoeker de medische

verklaring van de huisarts niet onder ogen heeft gehad. Of verzoeker op dat moment de verklaring daadwerkelijk bij zich had, kon K. zich niet herinneren. Wel kon K. zich herinneren dat de verklaring van verzoekers huisarts ter sprake was geweest en dat hij verzoeker heeft gezegd dat hij de desbetreffende verklaring naar de behandelend officier van justitie moest zenden, waarna deze dan zou beslissen of de verklaring al dan niet in het dossier diende te worden opgenomen.

2.3. In reactie hierop heeft verzoeker op 18 januari 2005 opgemerkt dat hij de verklaring tijdens het gesprek aan K. ter inzage heeft gegeven. Voorzover verzoeker zich kon herinneren, had K. er toen zelfs een fotokopie van gemaakt, maar hij wist dat niet met zekerheid.

Beoordeling

3. Bestuursorganen moeten bij de voorbereiding van hun handelingen informatie verwerven die is toegespitst op de context van die handelingen.

4. Het staat vast dat verzoeker medio februari 2000 een gesprek heeft gehad met de betrokken ambtenaar K.. Ook staat vast dat tijdens dat gesprek de medische verklaring van de huisarts van verzoeker ter sprake is geweest. Het dossier was op dat moment nog bij de politie.

In het advies van 23 juni 2003 aan de korpsbeheerder heeft de regionale klachtencommissie onder meer opgemerkt dat politieambtenaar K. had aangegeven geen reden te hebben gehad om de desbetreffende medische verklaring niet in ontvangst te nemen.

5. In het algemeen onthoudt de Nationale ombudsman zich van het geven van een oordeel over (een onderdeel van) een klacht, als de lezing van verzoekster (op dat punt) lijnrecht staat tegenover de lezing van het bestuursorgaan.

Anders is het echter indien er sprake is van omstandigheden op grond waarvan aan de ene lezing meer betekenis moet worden toegekend dan aan de andere lezing.

Die situatie doet zich hier echter niet voor.

6. Tegenover de lezing van verzoeker dat de politie uitdrukkelijk heeft geweigerd de medische verklaring van de huisarts in ontvangst te nemen, staat de lezing van de betrokken politieambtenaar dat deze verklaring weliswaar aan de orde is geweest, maar dat verzoeker hem deze verklaring niet daadwerkelijk heeft aangeboden, ook niet toen hij verzoeker voor het indienen ervan naar de officier van justitie verwees.

Nu er verder geen feiten of omstandigheden zijn gebleken op grond waarvan aan de ene lezing meer betekenis moet worden toegekend dan aan de andere, kan de feitelijke

toedracht niet worden vastgesteld.

Over de onderzochte gedraging kan op dit punt derhalve geen oordeel worden gegeven.

7. Ten overvloede overweegt de Nationale ombudsman dat het niet juist is dat de betrokken politieambtenaar verzoeker heeft verwezen naar de behandelend officier van justitie.

Op het moment dat het gesprek plaatsvond tussen verzoeker en de betrokken politieambtenaar, medio februari 2000, was het dossier nog in handen van de politie. Gebleken is dat het dossier pas enkele maanden later, medio juli 2000, is overgedragen aan de officier van justitie. De Nationale ombudsman acht het niet juist dat de politie verzoeker heeft doorverwezen naar de officier van justitie op het moment dat deze nog niet in het bezit was van het dossier. Voorzover de betrokken politieambtenaar betwijfelde of de verklaring van de huisarts in het dossier diende te worden opgenomen, had hij zelf hierover contact kunnen opnemen met de verantwoordelijk officier van justitie.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Hollands-Midden is

niet gegrond ten aanzien van:

- de afhandeling ter plaatse van het ongeval;
- het opmaken van de registratieset;
- het niet oproepen van getuigen.

Ten aanzien van het niet in ontvangst nemen van de medische verklaring van verzoekers huisarts onthoudt de Nationale ombudsman zich van een oordeel.

Onderzoek

Op 7 augustus 2003 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer O. te Gouda met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Hollands-Midden. Deze brief was een vervolg op enkele eerdere brieven uit 2002 van verzoeker aan de Nationale ombudsman. Op grond van de in de Wet Nationale ombudsman (WNo) vastgelegde bevoegdheidsvoorschriften stond het de Nationale ombudsman toen echter nog niet vrij om de door verzoeker bekritiseerde gedraging van het regionale politiekorps Hollands-Midden op dat moment in onderzoek te nemen. Nadat het wettelijk beletsel was geëindigd, werd naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als

een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Hollands-Midden (de burgemeester van Leiden), een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Den Haag over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier maakte van deze gelegenheid geen, althans geen afzonderlijk, gebruik. Verder zijn de betrokken ambtenaren in de gelegenheid gesteld om op de klacht te reageren. Tijdens het onderzoek kregen betrokkenen de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren. Tevens werd de korpsbeheerder een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De korpsbeheerder berichtte dat het verslag hem geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen.

De reacties van betrokken ambtenaar K. en verzoeker gaven aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen respectievelijk aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van 7 december 2002 en de daarop volgende brieven van verzoeker van 12 januari, 6 augustus en 16 november 2003, met bijlagen over de interne klachtprocedure bij het regionale politiekorps Hollands-Midden.

Openingsbrieven van 14 april 2004 van de Nationale ombudsman.

Standpunt van de korpsbeheerder van 10 juni 2004, met bijlagen, waaronder afschriften van op deze zaak betrekking hebbende rapportages, mutatierapporten en processen-verbaal.

Telefonische reactie van 21 september 2004 van verzoeker.

Telefonische verklaring van 21 oktober 2004 van betrokken politieambtenaar K.

Telefonische reactie van 16 december 2004 op het hem toegezonden verslag van bevindingen van betrokken politieambtenaar K.

Schriftelijke nadere reactie van 18 januari 2005 van verzoeker.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Wegenverkeerswet 1994

Artikel 5:

"Het is een ieder verboden zich zodanig te gedragen dat gevaar op de weg wordt veroorzaakt of kan worden veroorzaakt of dat het verkeer op de weg wordt gehinderd of kan worden gehinderd."

2. Wetboek van Strafvordering (Sv)

Artikel 12, eerste lid:

"Wordt een strafbaar feit niet vervolgd of de vervolging niet voortgezet, dan kan de rechtstreeks belanghebbende daarover schriftelijk beklag doen bij het gerechtshof, binnen het rechtsgebied waarvan de beslissing tot niet vervolging of niet verdere vervolging is genomen.

Indien de beslissing tot niet vervolging is genomen door de officier van justitie bij het landelijk parket, is bevoegd het gerechtshof te 's-Gravenhage."

3. Ingevolge de Richtlijn verbaliseringsbeleid bij verkeersongevallen van 10 mei 1995, in werking getreden op 1 juli 1995 (Stcrt. 1995, 122) zendt de politie zowel van verkeersongevallen waarvan proces-verbaal zal worden opgemaakt als van verkeersongevallen die alleen geregistreerd worden, een registratieformulier aan het Verbond voor Verzekeraars (voorheen de NVVA: Nederlandse Vereniging van Automobiellasseuradeuren).

Bij verkeersongevallen waarbij meer dan licht letsel of meer dan zeer lichte schade is veroorzaakt, dient in ieder geval een registratieformulier te worden opgemaakt. In de gevallen waarin slechts een registratieformulier wordt opgemaakt, is het onderzoek door de politie naar het ongeval niet uitgebreid, omdat de afwikkeling van het ongeval in de regel civielrechtelijk, via de verzekeringsmaatschappijen van betrokkenen, plaatsvindt. Zo wordt in die gevallen in de regel geen diepgaand onderzoek naar zogenoemde stille getuigen (krassporen op het wegdek, rem-, schuif- of slipsporen, glasscherven, lakschilders enz.) gedaan.

Op het registratieformulier is een beperkte ruimte beschikbaar voor een situatieschets. In de regel wordt op die plaats een schets gemaakt, waaruit de plaats van het ongeval, de verkeerssituatie en de richting van de voertuigen blijkt. Er worden voor zo'n schets in het algemeen geen metingen verricht.

In de genoemde Richtlijn staat verder onder meer vermeld:

"In geval van een verkeersongeval dient steeds proces-verbaal te worden opgemaakt:

1. Wanneer uit een oogpunt van verkeersveiligheid sprake is van een ernstige overtreding van de verkeerswetgeving, waarbij in de gegeven situatie de verdachte een ontoelaatbare mate van voorzienbaar gevaar heeft doen ontstaan.

(...)

2. Ook indien 1. niet van toepassing is dient proces-verbaal te worden opgemaakt:

(...)

b. wanneer het verkeersongeval letsel tot gevolg heeft waardoor enige betrokkene in het ziekenhuis een medische behandeling moet ondergaan, behoudens die gevallen waarin er slechts een slachtoffer is en is komen vast te staan dat dit slachtoffer de enige verdachte is."

4. Ingevolge de Aanwijzing opsporingsberichtgeving van 15 februari 2000, in werking getreden op 1 juni 2000 (Stcrt. 1995, 122) is het inschakelen van de openbare media voor het verspreiden van opsporingsberichtgeving mogelijk bij de navolgende categorieën zaken:

"2.1. Zaken onder verantwoordelijkheid van het OM

Opsporingsberichtgeving via de openbare media is mogelijk bij de volgende categorieën zaken:

Zeer ernstige misdrijven zoals bijvoorbeeld moord, doodslag, roofovervallen en zedendelicten met geweldpleging.

Minder ernstige misdrijven dan onder "a" bedoeld, die echter naar alle waarschijnlijkheid een serie vormen en waarbij de opsporing en aanhouding van de dader(s) dringend is gewenst om te voorkomen dat nog meer personen ernstige materiële of immateriële schade zullen leiden. Te denken valt aan zeer ernstige vermogensdelicten, brandstichting en zedendelicten.

Vermogensdelicten waarbij unieke en/of zeer waardevolle of anderszins opmerkelijke voorwerpen zijn ontvreemd, en waarbij de opsporing en aanhouding van de dader(s) is

geboden.

Ontvluchting van gedetineerde en verpleegde delinquenten en anderszins gesignaleerde personen, voorzover hun aanhouding dringend is gewenst op grond van de ernstige vrees dat zij zich aan zware delicten zullen schuldig maken, in het bijzonder geweldsdelicten.

Opsporing van vermiste personen, indien op grond van feiten en omstandigheden ernstig rekening moet worden gehouden met de mogelijkheid dat de vermiste persoon slachtoffer is geworden van een misdrijf. Bij personen onder de 18 jaar: (...)

Identificatie van personen (bijvoorbeeld personen die lijden aan geheugenverlies), alsmede van onbekende doden.

Verkeersmisdrijven met ernstige gevolgen, waarbij de identiteit van de verdachte(n), c.q. getuige(n) onbekend is gebleven.

Misdrijven die in hun samenhang als voortgezet misdrijf (voortgezette handeling) kunnen worden beschouwd en door hoogstwaarschijnlijk dezelfde verdachte(n) zijn gepleegd en waarbij hij/zij tijdens het plegen herkenbaar in beeld is /zijn gebracht.

Zaken die niet vallen onder de categorieën "a" tot en met "h", maar die een ernstige inbreuk betekenen op de rechtsorde dan wel het algemeen veiligheidsgevoel danig schokken.

2.2. Zaken buiten verantwoordelijkheid van het OM

Buiten de in par. 2.1. genoemde zaken die vallen onder de verantwoordelijkheid van het OM, kan opsporingsberichtgeving ook worden ingezet voor enkele "buitencategorieën". Deze categorieën vallen door het ontbreken van (het vermoeden van) een ernstig misdrijf mogelijk buiten de verantwoordelijkheid van het OM, maar gezien het belang ervan kan wel tot inzet van opsporingsberichtgeving worden overgegaan. Het betreft de volgende categorieën:

Vermissing van kinderen, ook als niet, zoals in "e" beschreven, ernstig rekening moet worden gehouden met de mogelijkheid dat het vermiste kind slachtoffer is geworden van een misdrijf. De nadere regels omtrent de opsporingsberichtgeving over vermiste kinderen zijn uitgewerkt in (...).

Vermissing van personen die dringend bepaalde medicamenten behoeven.

Vermissing van personen met verminderd geestelijk vermogen en personen die in verwarde toestand uit hun woning of verzorgingsadres zijn verdwenen.

De diefstal of vermissing van stoffen die bij onoordeelkundig en/of onjuist gebruik gevaar kunnen veroorzaken voor de volksgezondheid."